

„Ако Србија жели да уђе у НАТО, мораће да се одрекне Косова, каже представник Русије при Северноатлантској алијанси Димитриј Рогозин. ... Након тога, Русија ће бити приморана да преиспита свој став према Косову“, јер, како додаје Рогозин, „не можемо бити већи Срби од Срба“.

[\[1\]](#)

А убрзо после ове изјаве: Како се само тај Рогозин усуђује да уцењује Србију?! То је то... Руси су само још једном показали право лице... и каква су нам то „браћа“. Ма нико се са њима није усрећио! Тито је рекао Русима не, можемо и ми! Све у свему, ово смо све време и знали. Али сад су нам коначно отворено и признали; показали своје лице... Ово је само делић медијске буке која је протутњала јавном сценом Србије.

И наравно, знали смо да другосрбијанска тирада може да почне. Већина трезвених људи могла је и очекивати овакву реакцију. Но, не сећам се такве реакције када су нам званичници држава чланица ЕУ и сами ЕУ званичници на не баш суптилан начин указали на чињеницу да није могуће да Србија постане чланица ЕУ ако „не развија добросуседске односе“. То су, изгледа, наша квазиелита и прозападни медијски циркус пречули, заборавили и игнорисали.

Рекло би се да се влада, у неку руку, према Русији понаша као данашња Црна Гора према Србији. Декларативно, ми смо најближи једни другима, јер делимо заједничку прошлост, културу и историју. Али када погледамо конкретне спољнополитичке потезе, видимо да не само да нису у складу са речима, него су у потпуној супротности. У случају Црне Горе, то је „прозелитизам“ доказивања западним менторима своју подобност. Ту подобност прокламују кроз признање непостојеће државе Косово, слање амбасадора, лицемерно придиковање, а све то раде, тобож, за добро Србије. Са друге стране, имамо српски режим који стално наглашава пријатељство са Русијом, подударност интереса и захвалност за принципијелну подршку поводом Косова, а у реалности ради на томе да постане део антируског блока и политике. Како другачије тумачити изјаве да нас Русија подржава не само у „светом гралу“ режима, чланству у Европској унији, него и у нашим тежњама ка НАТО.

Прво, иако руски званичници до сада нису ставили озбиљну примедбу на режимску идолатрију ЕУ, нико ме не може убедити да Руси истински гаје симпатије према тој

Пише: Дамир Мариновић
среда, 10 март 2010 15:23

идеји. Постлисабонска Европа још више ограничава маневарски простор у вођењу спољне политике њених чланица. Пошто ни данас спољна политика Србије није независна, а да не причамо колико тек не би била ако би била део једне такве интегрисане заједничке спољне политике, Србији, као потенцијалном члану такве уније, не предстоји ништа друго него само да буде привезак једне доминантно, и у најмању руку, неблагонаклоне политике према Русији. А замислите само реакцију Американаца и ЕУ када бисмо објавили да, не дај боже, улазимо у војно партнерство са Русијом. Не верујем да би нас широких руку још чекали за улазак у ЕУ. Отуда следи једноставан закључак: Русија нема никакав интерес да види Србију у ЕУ, чак штавише, то би био још један губитак и пораз руске спољнополитичке позиције и стратегије.

А као ретка дрскост и безобразлук виђена у изјавама српских званичника, посебно министра Шутановца, јесте и тврдња да тобоже Русија не би имала ништа против Србије у НАТО. Наравно да је онда онакав (горе цитиран) оштар и изричит одговор Рогозина био неизбежан. А при томе, Шутанчева апсурдна изјава је у равни изјаве да, на пример, Палестина нема ништа против да види Израел у Организацији Исламске конференције. Бајковите приче о томе да ћемо уласком у НАТО сачувати Косово не само да су на нивоу политиканског аматерства, него и на ивици разума. Па зар стварно неко озбиљно мисли да ће НАТО који нас је бомбардовао зарад сопствених интереса на Косову неким чудом вратити нам га назад.

Да видимо шта је коначно пресудило да Рогозин дâ јасан и једносмислен одговор српским властима. Министар одбране истиче да Србија не мора да постане чланица НАТО да би била део ЕУ, али додаје да је приближивање НАТО природан ток ствари.

[2]

Прво смо „убедили“ Русе да је за њих корисно да виде Србију у ЕУ, а већ кад смо у ЕУ, „природан ток ствари“ нам налаже да будемо члан НАТО. Оппростите, Руси, али „природан ток ствари“ или, академски речено, неумољиви историјски детерминизам (чији иначе нисам велики љубитељ) не оставља нам право на избор. Или како брзометно (да не кажем брзоплето) каже војни аналитичар Александар Радић: „НАТО нема алтернативу“.

[3]

Радић још додаје: „До сада смо били уверавани да Москва нема ништа против уласка у Алијансу, а онда смо чули да ће, уколико се то догоди, признати Косово. Јасно је да њен став према јужној покрајини није принципијелан.“

[4]

Било би згодно да нас Радић подсети кад нас је то Русија уверавала да нема ништа против Србије у НАТО. Ни „магични гугл“ му не може помоћи у тој „немогућој мисији“. Ево шта каже руски амбасадор (ако Радићу није јасно)

: „

Уколико би Србија у будућности постала чланица НАТО, да ли би то променило односе са Русијом?

—
А шта ви мислите? Чланице Алијансе преузимају на себе правне обавезе у саставу војног савеза. Неки „регрути“ већ су позиционирали себе у истакнуте структуре оружаних снага. Други маштају да преузму елементе система ПРО. Против кога су они уперени? Русија не може а да не узме ово у обзир.“

[\[5\]](#)

Шта може бити експлицитније од ове изјаве амбасадора? Паметном не треба много, а неразумном, ето изјаве Рогозина.

Но да још мало чујемо Шутановца: „Ако се питамо да ли је НАТО добар за Србију, можда је право питање да ли је боље да некретнине у Србији вреде више или мање, да Србија има бољи или лошији кредитни рејтинг, да смо интегрисани лидери у региону или изоловано острво.“ [\[6\]](#) Шутановчева логика у којој он види примарну везу између чланства у НАТО и цена некретнина и кредитног рејтинга је кратковидо-вулгаризовани економски приступ комплексном проблему, или примитивна варијанта „кост-бенефит“ анализе, којом се толико обилато користе НАТО симпатизери. Нажалост, наша јавност није свесна да би било који објективни академик из области политичких наука рекао да је коришћење „кост-бенефит“ анализе веома ретко примењиво и пригодно за питања безбедности и спољне политике, посебно не у случајевима са сложеним историјским и културним контекстом, а посебно не у виду приземне аргументације Шутановца. Не би ме чудило да у некој наредној мини-медијској НАТО кампањи од власти чујемо и директну повезаност између чланства у алијанси и цене свињске потколенице и висине дечјег додатка. А што се тиче аргумента да самопрокламовани лидер у региону Србија треба да буде интегрисан у доминантну безбедносну структуру, интегрисан или неинтегрисан, далеко смо ми од било каквог лидерства и доминације . Због тога, не видим ништа неочекивано и спорно у изјави Дмитрија Рогозина, јер, једноставно, након потпуног одсуства дипломатског такта са наше стране, пре свега Шутанчевог (не)такта, неминовно до такве реакције морало је доћи.

Треба напоменути да нова руска војна доктрина први пут изричито помиње експанзију НАТО као директну опасност по безбедност Русије. У претходној војној доктрини из 2000. помиње се само генерална и општа формулација „експанзија војних блокова и савеза на уштрб руске безбедности“. [\[7\]](#) У новој доктрини, претња је прерасла у директну опасност што радикално реформулише односе Русије и алијансе.

Нова војна доктрина јасније и оштрије дефинише спољне претње, између осталог зато што од једанаест спољних војних претњи, седам је идентификовано да долазе са Запада. У таквом осетљивом тренутку, немајући никаквог осећаја за нове међународне политичке тензије, српски режим на мала врата плански припрема јавност за НАТО чланство, и не само то. Шутановац и њему слични безобзирно и недипломатски

закључују у име Русије, да Руси немају ништа против Србије као чланице НАТО (сетимо се само како замерамо Хрватској и Црној Гори придиковање о томе шта Србија треба да ради, а ми исто то практикујемо према Русима). Русији није остало ништа друго него да сходно својој војној доктрини и основним нормама дипломатског понашања осуди такво понашање и напомене последице истог. Па заиста, зар Руси треба да буду већи Срби од Срба? Ако нам бомбардовање и окупација НАТО нису довољни да не размишљамо о евентуалном чланству, шта ће нас онда тргнути? Не очекујмо од Русије да нас призове разуму и објашњава зашто српски национални интерес није улазак у алијансу. Другим речима, није руски посао да Србији доказује да уласком у НАТО легализује окупацију Косова и албанску криминалну клику као легалну и легитимну власт.

Никакво чудо да се у овој причи нашао и атлантиста Владан Живуловић који је оценио „да изјаву руског амбасадора при НАТО Дмитрија Рогозина, којом се наговештава могућност да Русија престане да се противи независности Косова уколико Србија одлучи да уђе у НАТО, не треба тумачити као званични став Москве“. [\[8\]](#) Још један, типично прозирљив став Шутановчева типа. Није Русија Србија, господине Живуловићу, па да сваки министар, помоћник, заменик, министарски ћата, амбасадор и аташе „води своју политику“ и неодговорно и тврдоглаво одбија било какву кохерентност у примени званичне политике. Изјаве се у озбиљним државама унапред планирају и дубоко умно промишљају, па темпирају. Или, можда, господин Живуловић има директну везу са Путином који се очито брецнуо након ове изјаве Рогозина, па црвеним телефоном позвао Живуловића, узгред извињавајући му се. Заиста нема краја дрскости НАТО хонорараца.

Која је сврха спољне политике и чему служе сусрети са званичницима других држава?

„Министар одбране Србије Драган Шутановац разговарао је данас са делегацијом америчког Сената“, саопштило је Министарство одбране. Како је наведено, на састанку је изражено задовољство нивоом сарадње у области одбране „која представља најбољи део укупних билатералних односа САД и Србије.“ [\[9\]](#)

Запитајмо се онда зашто земље воде спољну политику; зашто у свом саставу имају министарство спољних послове и отварају дипломатска представништва у другим земљама? Па управо због тога да би се решавали међудржавни проблеми и да би се разговарало о њима, а не да се прећутно заобилазе. Управо ово заобилажење проблема ради наша власт. Шутановац и већина српских званичника у сусрету са земљама које не само да су признале Косово, него су још биле и иницијатори и креатори те квазидржаве

Пише: Дамир Мариновић
среда, 10 март 2010 15:23

не желе да се баве „незгодним темама и питањима“, што би се рекло девиза им је “у ћутању је злато“. А ми опет знамо да сусрети са страним држављанима постоје да се прича отворено о проблемима и да се разреши несугласице, а не да се заједно са министарским свитама и јагњећим бригадама и дивизијама причају хвалоспеви другој страни.

Можда грешим, али првенствена дужност и одговорност Министарства одбране треба да буде одбрана територијалног интегритета и суверенитета државе. Претпостављам да исто важи и за Србију. Али Шутанчева креативност превазилази устаљене норме. Ако је САД највише заслужна за окупацију дела Србије и кршење територијалне целовитости, дегутантно је причати о томе како је безбедносна сарадња на највећем могућем нивоу.

Сматрам да је дужност сваког званичника српске владе да при сусрету са државама које су признале криминални режим на Косову (посебно у сусрету са оним државама које су креирале и спонзорисале цели пројекат) јасно, гласно и оштро изразе противљење таквој политици, уз напомену да таква одлука озбиљно нарушава билатералне односе. Чак ни режимска, јавно прокламована стратегија, која каже да треба да се боримо за Косово „свим дипломатским и правним средствима“, није поштована од Шутановца и других министара. Она је прећутно замењена тајном и немуштом стратегијом борбе „понеким дипломатским и још ређе правним средствима“, и то само у изузетним случајевима. Можда искрен и отворен разговор неће превише променити антисрпску политику САД, али макар му нико неће замерити да не ради свој посао.

Осећај нелагодности због „пријатељског загрљаја“

Хајде да сад размотримо случај једном много важнијег и опаснијег „пријатеља“. Пријатеља чија свака изјава обилује позивима на сарадњу и партнерство, пријатеља који ретко говори било шта негативно, али у реалности вуче опасне и агресивне потезе на светској шаховској табли. Такав пријатељ свесрдно подржава сваки антируски потез и мобилисање муслиманског света против Русије у региону; такав пријатељ покушава завладати петролејским путевима централне Азије и тамо стационарати војне базе; такав пријатељ користи сваку прилику да опипа „меки трбух“ Русије оличен у Украјини и Казахстану и примени „тиху окупацију“ Црног Мора – „геополитичког пупка“ где се сусрећу Европа, Кавказ, централна Азија и Блиски исток, нафтни и гасни путеви итд.

Да ли треба онда веровати генералном секретару НАТО Расмусену, који каже да „НАТО није непријатељ Русије“ [\[10\]](#) и „нова војна доктрина Русије, која ширење Алијансе сматра претњом, не осликава право стање ствари и омета напоре да се побољшају односи НАТО и Русије“ [\[11\]](#).

Изгледа да су Руси упали у замку, па од почетка имају фабрикован имиџ намћора који негативним и агресивним иступима упозорава и прети НАТО савезу, док на другој страни НАТО и САД остављају дојам помирљивости и позива на пријатељство и сарадњу. Другим речима, у реалности Русија је у дефанзивном положају, али глобални медији, наравно већински западни, приписали су Русији улогу агресивца. Морам рећи да је Америка вешто изиграла Русију када је, показујући „добру вољу“, повукла своје планове о војном штиту у Пољској и Чешкој да би само после пола године, на мала врата, почела да уговара опаснију стратегију са Бугарском и Румунијом. Успели су да остваре важну психолошку победу, и светско јавно мњење је увелико поздравило мирољубиву и компромисну политику нове америчке администрације. Америка за сада води своју игру на туђем терену, уверава Русију у пријатељске намере док се агресивно примиче и пружа Русији „смртоносни загрљај“.

А ево и једног конкретног примера како из перспективе НАТО изгледа то „пријатељство и сарадња“. Од окупације Авганистана, производња опијумског мака је порасла за 4,55%, од чега 90% одлази преко централноазијских република за Русију и потпуно подмирује потребе нарко-тржишта. [\[12\]](#) Иако је Русија омогућила НАТО транзит кроз своју територију као и остале врсте помоћи, у име захвалности добила је потпуну незаинтересованост НАТО трупа за борбу против нарко-картела у Авганистану, правдајући се, тобоже недостатком ресурса. Колико видимо, ресурси им не недостају, када је у питању свирепо убијање цивила.

Руска иницијатива о новом Европском уговору о безбедности [\[13\]](#) није наишла на ентузијазам и позитиван одјек међу западним партнерима (што се и очекивало). Они једноставно игноришу сваку конструктивну иницијативу Москве, јер им једино деловање у оквиру НАТО омогућава неспутану улогу глобалног жандарма. Зачуђујуће је и да ОЕБС, организација која би, ако би заживео такав уговор, играла веома важну улогу и имала већи значај на европској безбедносној мапи, није показала превелико интересовање. Да ли можете замислити који су мотиви једне организације која сама себи одриче већу моћ, као и значајнију улогу, и при томе показује неку врсту самодеструктивности? Једино логично објашњење је да се ОЕБС, од завршетка хладног рата, да би преживео и нашао оправдање за своју егзистенцију у новом светском поретку, претворио у прозападну организацију и пуки инструмент НАТО доминације и експанзије. Из тих разлога ОЕБС није спреман да подржи ниједну незападну иницијативу, или предузме сопствену, без мига западних центара моћи. Један од

показатеља је и начин на који „објективни“ ОЕБС промовише интересе Запада и албанске клике на Косову и Метохији.

Да закључим: евидентно је да је Империја у кризи, и да агресивна експанзија представља додатно утврђивање и цементирање позиција широм планете. Америка схвата да ће економска криза оставити дуготрајне последице на њен међународни положај. Из тог разлога потребно је добро се утврдити и послати поруку свима да САД не одустају од својих глобалних претензија. Оне су само на тренутак паузиране, док се поново не консолидује финансијска и војна олигархија у Вашингтону. А онда ће кренути у нове походе који ће коначно заокружити Русију и уништити геополитичке темеље на којима Русија потенцијално у будућности може повратити статус глобалне силе какву је поседовао Совјетски Савез.

Нисам сигуран да ће се остварити америчке амбиције. Они већ сада озбиљно болују од смртоносног геополитичког синдрома и вируса званог „imperial overstretch“, који ће највероватније задати смртоносни ударац посрнулој Империји. Политички, економски и војни потенцијал и капацитет САД радикално пресушује, тако да је само питање времена када ће се глобалне обавезе које је Америка преузела на себе, показати потпуно нереалним и неостваривим.

---

[1] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2010&mm=02&dd=06&nav_id=409229

[2] http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/95318/Šutanovac:+Srbija+u+NATO,što+da+ne.html-

[3] <http://www.blic.rs/Vesti/Tema-Dana/177190/Vojni-analiticari-Srbija-je--neutralna-samo-na-papiru->

[4] *Ibid.*

Српски режим и Русија – брак из рачуна?

Пише: Дамир Мариновић
среда, 10 март 2010 15:23

---

[5] <http://www.nspm.rs/prenosimo/nato-nije-jedini-put-srbije.html>

[6] <http://www.blic.rs/Vesti/Tema-Dana/177190/Vojni-analiticari-Srbija-je--neutralna-samo-na-papiru->

[7] <http://www.globalsecurity.org/military/world/russia/doctrine.htm>

[8] <http://www.nspm.rs/hronika/vladan-zivulovic-stav-dmitrija-rogozina-nije-zvanicni-stav-moskve.html>

[9] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/177299/Tadic-za-partnerske-odnose-Srbije-i-SAD->

[10] <http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/10/Svet/484711/Širenje+NATO,+pretnja+za+Rusiju.html->

[11] http://glassrbije.org/index.php?option=com_content&task=view&id=53074&Itemid=26-

[12] Више прочитајте на сајту <http://www.srpskapolitika.com> ; „САД, Авганистан и глобалне димензије наркобизниса“.

[13] http://eng.kremlin.ru/text/themes/2009/11/291600_223080.shtml